Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

7. dubna 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Příslušnost a uznávání a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Působnost – Článek 2 písm. a) – Pojem ‚rozhodnutí' – Platební rozkaz vydaný v jiném členském státě po zkráceném kontradiktorním přezkumu rozhodnutí vydaného ve třetím státě – Článek 39 – Vykonatelnost v členských státech"

Ve věci C-568/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) ze dne 23. září 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 2. listopadu 2020, v řízení

**J**

proti

**H Limited,**

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Jürimäe, předsedkyně senátu, N. Jääskinen, M. Safjan (zpravodaj), N. Piçarra a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za J C. Strabergerem, Rechtsanwalt,

– za H Limited S. Turicem, Rechtsanwalt,

– za německou vládu J. Möllerem, M. Hellmannem a U. Bartlem, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi M. Heller a H. Leupoldem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. prosince 2021,

vydává tento

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 1, čl. 2 písm. a), článku 39, čl. 42 odst. 1 písm. b) a článků 45, 46 a 53 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi J a H Limited ohledně výkonu platebního rozkazu, který vydal High Court of Justice (England & Wales) [Vrchní soud (Anglie a Wales), Spojené království (dále jen „High Court“)] na základě dvou rozsudků vydaných v Jordánsku; výkon přitom má být proveden v Rakousku.

### Právní rámec

3 V bodech 4, 6, 26 a 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 je uvedeno:

„(4) Určité rozdíly mezi vnitrostátními pravidly pro určení příslušnosti a pro uznávání rozhodnutí ztěžují řádné fungování vnitřního trhu. Je nezbytné přijmout ustanovení, která umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech v mezinárodním ohledu a zajistí rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí přijatých v členských státech.

[…]

(6) Za účelem dosažení volného pohybu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech je nezbytné a vhodné, aby se pravidla upravující příslušnost, uznávání a výkon soudních rozhodnutí řídila právním nástrojem Unie, který by byl závazný a přímo použitelný.

[…]

(26) Vzájemná důvěra při výkonu spravedlnosti v [Evropské u]nii odůvodňuje zásadu, že rozhodnutí vydaná v některém členském státě by měla být uznána ve všech členských státech, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení. Dále snaha o menší časovou náročnost a finanční nákladnost přeshraničních sporů odůvodňuje zrušení prohlášení vykonatelnosti před výkonem rozhodnutí v dožádaném členském státě. V důsledku toho by mělo být rozhodnutí vydané soudy členského státu považováno za rozhodnutí vydané v dožádaném členském státě.

[…]

(34) Měla by být zajištěna kontinuita mezi [Úmluvou ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následných úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva z roku 1968“)], nařízením [Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských

a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42)] a tímto nařízením a za tímto účelem by měla být přijata přechodná ustanovení. Stejná potřeba kontinuity trvá, i pokud jde o výklad Bruselské úmluvy z roku 1968 a nařízení, která ji nahrazují, Soudním dvorem Evropské unie.“

4 Podle čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení platí:

„Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).“

5 Článek 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se:

a) ‚rozhodnutím‘ rozumí každé rozhodnutí vydané soudem členského státu bez ohledu na to, je-li označeno jako rozsudek, usnesení, příkaz či nařízení výkonu rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o nákladech řízení vydané soudním úředníkem.

Pro účely kapitoly III se ‚rozhodnutím‘ rozumí předběžná nebo zajišťovací opatření nařízená soudem, který je podle tohoto nařízení příslušný rozhodovat ve věci samé. Tento pojem nezahrnuje předběžná nebo zajišťovací opatření, jež byla nařízena uvedeným soudem, aniž by byl žalovaný předvolán k soudu, ledaže bylo rozhodnutí obsahující uvedené opatření před jeho výkonem doručeno žalovanému;

[…]

d) ‚členským státem původu‘ rozumí členský stát, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno, byl schválen nebo uzavřen soudní smír, nebo ve kterém byla veřejná listina formálně vyhotovena nebo registrována;

e) ‚dožádaným členským státem‘ rozumí členský stát, v němž má být rozhodnutí uznáno, popřípadě v němž má být proveden výkon rozhodnutí, soudního smíru nebo veřejné listiny;

f) ‚soudem původu‘ rozumí soud, jenž vydal rozhodnutí, které má být uznáno nebo vykonáno.“

6 Článek 39 téhož nařízení stanoví:

„Rozhodnutí vydané v některém členském státě, které je v tomto členském státě vykonatelné, je vykonatelné v jiném členském státě, aniž je vyžadováno prohlášení vykonatelnosti.“

7 Článek 42 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 stanoví:

„Pro výkon rozhodnutí v některém členském státě, které bylo vydáno v jiném členském státě, předloží navrhovatel orgánu příslušnému pro výkon:

a) vyhotovení rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti, a

b) osvědčení vydané podle článku 53 osvědčující, že rozhodnutí je vykonatelné, a obsahující výtah rozhodnutí a případně příslušné informace o nahrazovaných nákladech řízení a výpočet úroků.“

8 Článek 45 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Na návrh kterékoli dotčené strany se uznání rozhodnutí odepře:

a) je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem dožádaného členského státu;

[…]“

9 Článek 46 uvedeného nařízení zní:

„Výkon rozhodnutí se na návrh osoby, vůči níž je výkon navrhován, odepře, je-li dán některý z důvodů uvedených v článku 45.“

10 Článek 52 téhož nařízení stanoví:

„Rozhodnutí vydané v některém členském státě nesmí být v žádném případě v dožádaném členském státě přezkoumáváno ve věci samé.“

11 Článek 53 nařízení č. 1215/2012 zní takto:

„Soud původu vydá na žádost kterékoli dotčené strany osvědčení za použití formuláře uvedeného v příloze I.“

## Spor v původním řízení a předběžné otázky

12 Platebním rozkazem ze dne 20. března 2019 High Court uložil fyzické osobě J s bydlištěm v Rakousku povinnost zaplatit bankovní instituci H Limited částku 10 392 463 amerických dolarů (USD) (přibližně 9 200 000 eur) navýšenou o úroky a náklady, a to za účelem výkonu dvou rozsudků, které ve dnech 3. května a 20. května 2013 vydaly jordánské soudy (dále jen „jordánské rozsudky“). High Court kromě toho vydal osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012.

13 H Limited podala u Bezirksgericht Freistadt (okresní soud ve Freistadtu, Rakousko) návrh na výkon tohoto platebního rozkazu na základě nařízení č. 1215/2012 a předložila mimo jiné i osvědčení uvedené v článku 53 tohoto nařízení.

14 Usnesením ze dne 12. dubna 2019 Bezirksgericht Freistadt (okresní soud ve Freistadtu) na základě platebního rozkazu High Court ze dne 20. března 2019 a podle nařízení č. 1215/2012 instituci H Limited povolil, aby přistoupila k výkonu uvedeného platebního rozkazu za účelem vymožení pohledávky ve výši 9 249 915,62 eura navýšené o úroky a náklady. Zmíněný soud zejména uvedl, že řízení před High Court odpovídalo zásadě kontradiktornosti.

15 Odvolání, které proti tomuto usnesení ze dne 12. dubna 2019 podal J, bylo zamítnuto rozhodnutím Landesgericht Linz (zemský soud v Linci, Rakousko) ze dne 22. června 2020. Odvolací soud uvedl, že platební rozkaz High Court ze dne 20. března 2019 je rozhodnutím ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 1215/2012, a poté zdůraznil, že osvědčení podle článku 53 tohoto nařízení, které předložila H Limited, nevyvolává žádné pochybnosti, které by směřovaly k některému z důvodů pro odepření uznání, jež jsou stanoveny v článku 45 uvedeného nařízení.

16 J podal opravný prostředek „Revision“ k Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko), který je v projednávané věci předkládajícím soudem.

17 Posledně uvedený soud se přiklání k názoru, že zásada vyloučení dvojího prohlášení vykonatelnosti platí i pro rozhodnutí o uložení povinnosti vydaná soudem členského státu na základě procesního prostředku směřujícího k výkonu cizího rozsudku, jelikož právní vztah, na němž je založen dluh, jehož existence byla uznána pravomocným rozsudkem, není předmětem přezkumu ve věci samé. Rozhodnutí dotčené ve věci v původním řízení tedy nespadá pod pojem „rozhodnutí“ ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 1215/2012.

18 Podle předkládajícího soudu v takovém případě není vyloučen soudní přezkum obecných podmínek výkonu podle tohoto nařízení. Předkládající soud má tudíž za to, že vykonávající členský stát může ověřit údaje obsažené v osvědčení, které je zmíněno v článku 53 nařízení č. 1215/2012, takže dlužník může namítat, že nejsou splněny podmínky výkonu, například proto, že neexistuje rozhodnutí ve smyslu čl. 2 písm. a) tohoto nařízení, nebo proto, že se uvedené nařízení nepoužije.

19 Předkládající soud ovšem podotýká, že správné uplatnění unijního práva není natolik zřejmé, že není ponechán prostor pro žádnou rozumnou pochybnost

20 Za těchto podmínek se Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být ustanovení nařízení [č. 1215/2012], zejména jeho čl. 2 písm. a) a článek 39 vykládány v tom smyslu, že se o vykonatelné rozhodnutí jedná také v případě, jestliže je dlužníkovi z exekučního titulu po zkráceném přezkumu v kontradiktorním řízení týkajícím se však pouze toho, zda rozsudek vydaný vůči tomuto dlužníku ve třetím státě zakládá překážku věci pravomocně rozsouzené, uložena povinnost zaplatit účastníku, který měl v řízení vedeném ve třetím státě úspěch, částku dluhu, jehož existence byla v tomto třetím státě uznána pravomocným rozsudkem, přičemž předmět řízení v členském státě byl omezen na přezkum toho, zda vůči povinnému z exekučního titulu plyne z pravomocného rozsudku určitý nárok?

2) V případě záporné odpovědi na první otázku:

Musí být ustanovení nařízení [č. 1215/2012], zejména jeho článek 1, čl. 2 písm. a) a články 39, 45, 46 a 52 vykládány v tom smyslu, že výkon musí být odepřen nezávisle na existenci některého z důvodů uvedených v článku 45 [tohoto nařízení], pokud posuzované rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu čl. 2 písm. a) nebo článku 39 [uvedeného nařízení], nebo pokud nárok, na jehož základě bylo toto rozhodnutí v členském státě původu vydáno, nespadá do oblasti působnosti [téhož nařízení]?

3) V případě záporné odpovědi na první otázku a kladné odpovědi na druhou otázku:

Musí být ustanovení nařízení č. 1215/2012, zejména jeho článek 1, čl. 2 písm. a), článek 39, čl. 42 odst. 1 písm. b) a články 46 a 53 vykládány v tom smyslu, že soud dožádaného členského státu musí v řízení o návrhu na odepření výkonu již na základě informací soudu původu uvedených v osvědčení podle článku 53 [tohoto nařízení] vycházet z toho, že se jedná o rozhodnutí, které spadá do oblasti působnosti dotčeného nařízení a musí být vykonáno?“

## K předběžným otázkám

### *K první otázce*

21 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 2 písm. a) a článek 39 nařízení č. 1215/2012 vykládány v tom smyslu, že platební rozkaz přijatý soudem členského státu na základě pravomocných rozsudků vydaných ve třetím státě představuje rozhodnutí a je vykonatelný v jiném členském státě.

22 Úvodem je třeba připomenout, že jelikož podle bodu 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 toto nařízení ruší a nahrazuje nařízení č. 44/2001, které nahradilo Bruselskou úmluvu z roku 1968, platí výklad ustanovení posledně uvedených právních nástrojů podaný Soudním dvorem rovněž pro nařízení č. 1215/2012, pokud lze uvedená ustanovení kvalifikovat jako „rovnocenná“ (rozsudek ze dne 10. března 2022, BMA Nederland, C-498/20, EU:C:2022:173, bod 27 a citovaná judikatura).

23 Tak je tomu přitom i v případě článku 25 a čl. 27 bodu 1 této úmluvy, článku 32 a čl. 34 bodu 1 nařízení č. 44/2001 i čl. 2 písm. a) a čl. 45 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012.

24 Jak uvedl Soudní dvůr v souvislosti s článkem 32 nařízení č. 44/2001, který odpovídá čl. 2 písm. a) nařízení č. 1215/2012, pojem „rozhodnutí“ zahrnuje každé rozhodnutí vydané soudem členského státu bez ohledu na obsah předmětného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung a další, C-456/11, EU:C:2012:719, bod 23).

25 Z toho vyplývá, že pod tento pojem spadá i platební rozkaz přijatý soudem členského státu na základě pravomocných rozsudků vydaných ve třetím státě.

26 Podle judikatury Soudního dvora totiž k tomu, aby určitá rozhodnutí spadala do působnosti nařízení č. 1215/2012, stačí, aby šlo o soudní rozhodnutí, která před podáním žádosti o jejich uznání nebo výkon v jiném členském státě než v členském státě původu byla nebo mohla být v tomto členském státě původu, podle různých postupů, předmětem kontradiktorního řízení (obdobně viz rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, bod 23 a citovaná judikatura).

27 Tento široký a autonomní výklad potvrzuje i systém zavedený nařízením č. 1215/2012 a cíle, které toto nařízení sleduje (obdobně viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung a další, C-456/11, EU:C:2012:719, body 26 a 28).

28 Pokud jde zaprvé o cíle, které sleduje nařízení č. 1215/2012, v bodě 6 jeho odůvodnění je poukázáno na cíl spočívající ve volném pohybu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Z bodů 4 a 26 odůvodnění tohoto nařízení kromě toho vyplývá, že jeho cílem je zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné. Jak přitom uvedla Evropská komise, jiný výklad čl. 2 písm. a) uvedeného nařízení by vyžadoval, aby byl pojem „rozhodnutí“ vázán na jeho obsah, což by tomuto cíli odporovalo.

29 Pokud jde zadruhé o systém zavedený nařízením č. 1215/2012, v bodě 26 odůvodnění tohoto nařízení je zdůrazněn význam zásady vzájemné důvěry mezi soudy členských států, pokud jde o výkon soudních rozhodnutí, což předpokládá, že pojem „rozhodnutí“ nebude vykládán restriktivně.

30 Tato vzájemná důvěra by ovšem byla narušena, pokud by soud členského státu mohl upřít povahu „rozhodnutí“ platebnímu rozkazu, který přijal soud jiného členského státu na základě pravomocných rozsudků vydaných ve třetím státě.

31 Restriktivní výklad pojmu „rozhodnutí“ ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 1215/2012 by v konečném důsledku vedl k tomu, že by byla vytvořena kategorie aktů soudů, jež by sice nebyly uvedeny mezi výjimkami taxativně vyjmenovanými v článku 45 tohoto nařízení, ale pod pojem „rozhodnutí“ by nemohly spadat, a soudy ostatních členských států by tedy nebyly povinny je vykonat. Existence takové kategorie aktů by byla neslučitelná se systémem zavedeným v článcích 39, 45 a 46 uvedeného nařízení, který počítá s automatickým výkonem soudních rozhodnutí a vylučuje kontrolu příslušnosti soudů členského státu původu soudy dožádaného členského státu (obdobně viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung a další, C-456/11, EU:C:2012:719, bod 31).

32 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že platební rozkaz High Court, o který se jedná ve věci v původním řízení, byl v členském státě původu předmětem přinejmenším zkráceného kontradiktorního řízení, takže tento platební rozkaz představuje rozhodnutí ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 1215/2012. Je tedy třeba konstatovat, že jelikož byl v tomto členském státě prohlášen za vykonatelný, je podle článku 39 tohoto nařízení vykonatelný v jiném členském státě.

33 Tím, že z věcného hlediska byl uvedený platební rozkaz přijat za účelem výkonu rozsudků vydaných ve třetím státě, které jako takové v členských státech vykonatelné nejsou, uvedený závěr nelze vyvrátit.

34 Kvůli omezení působnosti nařízení č. 1215/2012 na otázky příslušnosti, uznávání a výkonu rozhodnutí vydaných soudy členských států a při neexistenci jiných ustanovení unijního práva, která by upravovala tyto otázky v souvislosti s rozhodnutími vydanými soudy třetích států, totiž platí, že tyto členské státy mohou v zásadě volně vymezit podmínky a postupy, na jejichž základě mohou vnitrostátní soudy rozhodovat o sporech, které jim byly předloženy. Z toho vyplývá, že některé druhy řízení a soudních rozhodnutí existující v jednom členském státě nemusí mít nutně svoji obdobu v jiných členských státech.

35 Pokud jde konkrétně o otázku, jaké účinky mohou mít v členských státech rozsudky vydané soudy třetích států, je třeba uvést, že neexistence harmonizace na úrovni Unie znamená, že soudy určitého členského státu mohou v souladu s použitelným vnitrostátním právem na základě těchto rozsudků legitimně vydávat vykonatelná rozhodnutí, třebaže v jiných členských státech je zohlednění týchž rozsudků i nadále vázáno na požadavek spočívající v prohlášení vykonatelnosti.

36 Na rozdíl od názoru, k němuž se přiklání předkládající soud, je třeba kromě toho podotknout, že z rozsudku ze dne 20. ledna 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13), z něhož lze *per analogiam* dovodit, že se články 29 až 31 nařízení č. 1215/2012 nevztahují na řízení směřující k prohlášení vykonatelnosti rozsudků vydaných v občanských a obchodních věcech ve třetím státě, nevyplývá, že by rozhodnutí, které bylo přijato na základě rozsudku ze třetího státu v souladu s pravidly členského státu pro určování příslušnosti a s jeho procesními pravidly, nemohlo spadat do působnosti tohoto nařízení.

37 Stejně jako v případě jakéhokoli jiného vnitrostátního soudního rozhodnutí totiž kvalifikace takového aktu, jako je platební rozkaz dotčený ve věci v původním řízení, coby rozhodnutí ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení č. 1215/2012, nikterak nezávisí na tom, zda do působnosti tohoto

nařízení spadá řízení, ve kterém byl tento akt přijat, jelikož cílem tohoto nařízení není sjednotit procesní předpisy členských států (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. září 2021, Toplofikatsia Sofia a další, C-208/20 a C-256/20, EU:C:2021:719, bod 36 a citovaná judikatura).

38 Dále je třeba uvést, že v rozsudku ze dne 20. ledna 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, body 14 a 18), byla každopádně jasně odlišena nepoužitelnost Bruselské úmluvy z roku 1968 na řízení o uznání nebo výkonu rozsudků vydaných v občanských a obchodních věcech ve třetím státě a použitelnost této úmluvy na každé rozhodnutí vydané soudem smluvního státu, a to bez ohledu na jeho označení.

39 Je tedy třeba konstatovat, že žádné ustanovení nařízení č. 1215/2012 ani žádný z cílů, které toto nařízení sleduje, nebrání tomu, aby platební rozkaz přijatý soudem členského státu na základě pravomocných rozsudků vydaných ve třetím státě spadal do působnosti uvedeného nařízení.

40 Ze systému upraveného v článcích 39, 45 a 46 nařízení č. 1215/2012 nicméně vyplývá, že v důsledku toho, že je takovému platebnímu rozkazu přiznána povaha rozhodnutí ve smyslu čl. 2 písm. a) tohoto nařízení, není povinný z exekučního titulu připraven o právo brojit proti výkonu tohoto rozhodnutí a namítat některý z důvodů pro odepření podle zmíněného článku 45.

41 Konkrétně je třeba podotknout, že podle čl. 45 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012 ve spojení s článkem 46 tohoto nařízení se uznání rozhodnutí na návrh kterékoli dotčené strany odepře, je-li toto uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem dožádaného členského státu.

42 Je však třeba zdůraznit, že ačkoliv je členským státům v zásadě ponechána volnost, když v souladu se svými vnitrostátními koncepcemi určují požadavky vyplývající z jejich veřejného pořádku, vymezení tohoto pojmu je součástí výkladu uvedeného nařízení. Soudnímu dvoru proto sice nepřísluší vymezit obsah veřejného pořádku členského státu, ale přísluší mu kontrolovat meze, v jejichž rámci může soud členského státu tento pojem použít, aby neuznal rozhodnutí vydané v jiném členském státě (obdobně viz rozsudky ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, body 22 a 23, jakož i ze dne 16. července 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 42 a citovaná judikatura).

43 Kromě toho je třeba uvést, že článek 52 nařízení č. 1215/2012 tím, že stanoví zákaz přezkoumávat rozhodnutí vydané v jiném členském státě ve věci samé, zakazuje soudu dožádaného členského státu odepřít uznání tohoto rozhodnutí jen proto, že existuje rozdíl mezi právním pravidlem použitým soudem státu původu a právním pravidlem, které by použil soud dožádaného státu, pokud by mu byl spor předložen. Stejně tak nemůže soud dožádaného státu přezkoumávat správnost právních nebo skutkových posouzení, která provedl soud státu původu (obdobně viz rozsudky ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 36, jakož i ze dne 16. července 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 43 a citovaná judikatura).

44 Má-li tedy být respektován zákaz přezkoumávat rozhodnutí vydané v jiném členském státě ve věci samé, použití ustanovení o veřejném pořádku obsaženého v čl. 45 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012 připadá v úvahu pouze tehdy, kdy by uznání rozhodnutí vydaného v tomto členském státě mělo představovat zjevné porušení právního pravidla považovaného v právním řádu dožádaného státu za zásadní, nebo práva, které je v tomto právním řádu uznáváno za základní (obdobně viz rozsudky ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 37, jakož i ze dne 16. července 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 44 a citovaná judikatura).

45 Takové porušení může spočívat mimo jiné i v tom, že povinný z exekučního titulu se před soudem původu nemohl účinně hájit a v členském státě původu nemohl napadnout rozhodnutí, jehož výkon je požadován (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, body 27, 37, 45 a 46).

46 V projednávaném případě je tedy třeba uvést, že kdyby se J podařilo před soudem, u něhož bylo v dožádaném členském státě zahájeno řízení, prokázat, že v členském státě původu nemohl po meritorní stránce zpochybnit nároky, na jejichž základě byly vydány jordánské rozsudky, které jsou předmětem platebního rozkazu dotčeného ve věci v původním řízení, mohl by tento soud výkon tohoto platebního rozkazu odepřít kvůli jeho zjevné neslučitelnosti s vnitrostátním veřejným pořádkem. Je pouze na předkládajícím soudu, aby právě uvedené posoudil.

47 S ohledem na vše výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 2 písm. a) a článek 39 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládány v tom smyslu, že platební rozkaz přijatý soudem členského státu na základě pravomocných rozsudků vydaných ve třetím státě představuje rozhodnutí a je vykonatelný v jiném členském státě, pokud byl vydán v členském státě původu v kontradiktorním řízení a byl v tomto členském státě prohlášen za vykonatelný; v důsledku toho, že má takový platební rozkaz povahu rozhodnutí, ovšem povinný z exekučního titulu není připraven o právo podat v souladu s článkem 46 tohoto nařízení návrh na odepření výkonu kvůli některému z důvodů uvedených v článku 45 tohoto nařízení.

### *Ke druhé a třetí otázce*

48 S ohledem na odpověď na první otázku není namístě na druhou a třetí otázku odpovídat.

## K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

**Článek 2 písm. a) a článek 39 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládány v tom smyslu, že platební rozkaz přijatý soudem členského státu na základě pravomocných rozsudků vydaných ve třetím státě představuje rozhodnutí a je vykonatelný v jiném členském státě, pokud byl vydán v členském státě původu v kontradiktorním řízení a byl v tomto členském státě prohlášen za vykonatelný; v důsledku toho, že má takový platební rozkaz povahu rozhodnutí, ovšem povinný z exekučního titulu není připraven o právo podat v souladu s článkem 46 tohoto nařízení návrh na odepření výkonu kvůli některému z důvodů uvedených v článku 45 tohoto nařízení.**

Podpisy.